

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 15-1981

בית הדין לעררים בירושלים
 במני כב' הדיין אלעד אזר

העוררים:

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]

ע"י עו"ד יעל רלוי ממשד. עו"ד טל פרושן

נ ג ד

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
 ע"י עו"ד נינה כהן-קרן, הלשכה המשפטית

המשיב:

פסק דין

1. ענייניו של ערר זה בהחלטות מנכ"ל הרשות, בתפקידו כיו"ר הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעת ומתן מעמד מטעמים הומניטריים מיוחדים (להלן: "הוועדה הבינמשרדית" או "הוועדה") להעניק לעוררת 1 רישיון ישיבה מסוג B/1, מטעמים הומניטריים.

העובדות הרלבנטיות

2. העוררת 1 (להלן: "העוררת") הינה אזרחית אוזבקיסטאן, ילידת 1946. העוררת הינה אמם של העוררים 2-4. העורר 2 הנו יליד 1971 אשר עלה לישראל בשנת 1993 וקיבל אזרחות, העוררת 3 הינה ילידת 1968, אשר עלתה לישראל בשנת 1993 וקיבלה אזרחות ישראלית; העוררת 4 הינה ילידת 1981, אזרחית אוזבקיסטאן, אשר הגיעה לישראל כתיירת בשנת 1999, ילדה בישראל בן והיא ממוינת להסדרת מעמדם מכח החלטת ממשלה 2183 לאחר שהבקשה אושרה עקרונית.
3. העוררת נכנסה לישראל לראשונה כתיירת בשנת 1996 למספר חודשים, יצאה ושבה כתיירת בשנת 1999 וחמשיכה שהייתה בלא אשרה כדין. ביום 5.3.05 נישאה העוררת למר יצחק פישר, אזרח ישראלי. ביום 4.7.05 חוגשה בקשה להסדרת מעמדה מכח נישואיה. הבקשה נדחתה על

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- הסף בדרישה כי על העוררת לצאת תחילה את ישראל. נוהלו הליכים משפטיים לרבות עתירה לבג"ץ במסגרתה הוסכם ביום 28.8.06 לדון בבקשה. ביום 18.12.06 ניתן לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/1 וביום 1.8.07 הוחלט לשדרג את מעמדה וניתן לו רישיון לישיבת ארעי (א/5) אשר הוארך בהמשך עד לחום 20.8.11.
4. ביום 22.1.12 תודיעה ב"כ העוררת כי העוררת ובעלה נפרדו (מאז בעלה הלך לעולמו). ביום 6.5.12 הגישה העוררת בקשה להסדרת מעמד מטעמים הומניטריים בה נטען כי זכאית למעמד הן בהתאם לנוהל הורה חייל, הן בהתאם לנוהל הורה קשיש והן בהתאם לנוהל הפסקת החליך המדורג. ביום 20.11.12 דרש המשיב מב"כ העוררת לבחור מכה איזה נוהל מבקש הוא להסדיר מעמדה של העוררת. ביום 5.2.13 הוגש ערר פנימי על החלטה זו בו נתבקש המשיב לדון בבקשה בהתאם ל"נוהל הסדרת עבודתה של הוועדה הבינמשרדית המיעצת לקביעה ומתן מעמד בישראל מטעמים הומניטריים". ביום 24.6.13 החליט המשיב כי עניינה של העוררת יועלה לדיון בפני הוועדה.
5. לאחר שהוגש ערר בפני בית דין זה בשל שיהוי מצד המשיב (עי' 14-2236), הועלה עניינה של העוררת לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית ביום 26.11.14 והערר נמחק. ביום 29.12.14 נשלחה החלטת מנכ"ל הרשות, אשר אימצה את המלצת הוועדה וקבע כי יש להעניק לעוררת רישיון ישיבה מסוג ב/1 למשך שנתיים – שנה בכל פעם. מכאן הערר שבפני. ביום 8.7.15 התקיים בפני דיון במעמד העררים וב"כ הצדדים.

טענות העוררים

6. העוררת הינה כיום אישה כבת 70 השוהה ומקיימת בישראל את מרכז חייה מזה 15 שנה, מתוכן כעשר שנים במערכת זוגית עם אזרח ישראלי ושלושת ילדיה ונכדיהם מתגוררים בישראל. שנותיה הראשונות של העוררת, בהם שהתה ללא אשרה נבעו ממשבר נפשי קשה שעברה בתה (העוררת 3), בעבות פטירת נכדה בן ה-13 ממחלה קשה וכן המצב הקשה אליו נקלעה בתה, העוררת 4, אשר נפלה קורבן לניצול מיני מתמשך בתעשיית המין ואף התדרדרה לשימוש בסמים.
7. העוררת שהתה במסגרת החליך המדורג כשבע שנים, מתוכן כארבע שנים כתושבת ארעי ואך מסיבות פרוצדורליות לא השלימה א החליך המדורג.
8. העוררת תומכת בעוררת 3, אשר שכלה את בנה בהיותו בן 13, ומעניקה לה תמיכה נפשית ורגשית.
9. בעת שהגישה את בקשתה, טרם עודכן הנוהל המורה כי אם המבקש מעמד מטעמים הומניטריים החזיק ברישיון ישיבה עובר להגשת הבקשה אזי רישיונו יוארך עד להכרעה

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- בבקשה. על כן הפכה העוררת באחת מתושבות ארעי בעלת כל הזכויות הסוציאליות והחברתיות לחסרת מעמד בעוד שהטיפול בבקשתה ארך כשלוש שנים.
10. לעוררת, בגילה המתקדם, אין כל בסיס כלכלי, מקצועי, משפחתי או אחר בארץ מוצאה ונסיבות אלו אינן צפויות להשתנות, חרף התנחה המגולמת בהחלטת המשיב שהסכים להעניק לעוררת רישיון של עובד זר בלבד, לשנה + שנה.
11. ב"כ העורך טען בכתב הערר כי פרוטוקול הדיון בוועדה משקף סיכום עובדות מגמתי ושלילי המדגיח את הנסיבות השליליות, כגון הספקות שהתעוררו בעבר ביחס לכנות הקשר עם בעלה המנוח ומצמצם בהתייחסות לנסיבות התומכות בבקשה, כגון הנסיבות המשפחתיות שהביאו לבואה לישראל וחשתקעותה בישראל. לא נעשתה כל פניה מצד המשיב לעוררים 2-4, לא לצרכי ראיון ואף לא לשם קבלת מידע.
12. כמו כן העוררת מכחישה בתוקף את תערת ראש הנסק בפני הוועדה, אשר ציינה כי בעת הראיון נדף מהעוררת ריח של אלכוהול וכי היא הודתה כי היא נוהגת לשתות וודקה באופן קבוע. ממילא אין למידע זה כל רלבנטיות אף אם היה נכון וצריכת וודקה היא ענין תרבותי מקובל ורגיל במדינת מוצאה.
13. המשיב השתהה בטיפול בבקשה בכל שלב במשך חודשים ארוכים ללא כל הצדקה והיה צורך בהגשת ערר לביה"ד לשם קידום הטיפול בבקשה כך שבפועל נמנע מהעוררת מעמד שחגיע לה מלכתחילה.
14. לבסוף, טען ב"כ העורך כי היה על המשיב לנמק מדוע החליט, בנסיבותיה הייחודיות של העוררת ליתן לה רישיון ישיבה מסוג 1/ב ולא רישיון של תושב ארעי לפחות.
15. בדיון בפני ציין ב"כ העורך כי עניינה של העוררת תואם גם את הרציונל של "נוהל הורה קשיש" אף אם בעת הגשת הבקשה עלה כי בתה של העוררת (העוררת 4) שוהה שלא כדין ישראל ועל כן תנוהל לא חל, מאז כבר הוסדר מעמדה של חבת ודומה כי המשיב למעשה החיל על העוררת נוהל זה תוך התעלמות משהות העוררת כדין בישראל שנים רבות קודם.

טענות המשיב

16. המשיב טוען כי אין לעורר זכות קנויה לקבל מעמד מכח הדין או הנוהל, לא כלשכן מעמד של תושב ארעי. משפקע הקשר הזוגי בין העוררת לה אין עוד עילה להישארות של בן הזוג הזר בארץ מכח החליך המדורג. העוררת ובעלה המנוח לא הגישו בקשה לסיים את הליך המדורג והעניק לה תושבות בתום 4 שנים והעוררת עצמה הודיעה כי הקשר הזוגי נפסק.
17. לשר הפנים ולמי שהוא הסמיק, נתון שיקול דעת רחב במיוחד בבואו להחליט איזה מעמד יש להעניק לאדם המבקש מעמד מעמים הומניטריים והתערבות ביה"ד בהחלטות הוועדה תעשה

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- במקרים נדירים ויוצאי דופן. הוועדה רשאית ליתן כל מעמד כפי שיראה לה בנסיבות הענין. כלל לא צריכה היתה לנמק מדוע לא ניתן לעוררת רישיון לשיבת ארעי.
18. הרישיון שניתן לעוררת מאפשר לה להמשיך ולשהות לצד ילדיה בישראל ולהמשיך לפקוד את קברו של בעלה המנוח ואף לעבוד.
19. שהייה ממושכת בישראל אינה מהווה כשלעצמה טעם הומניטרי מיוחד אך המשיב התחש בכך שילדיה של העוררת בעלי מעמד בישראל והחלטתו ליתן לה רישיון ישיבה של 1/2 מאוזנת וסבירה.
20. העוררת לא עמדה בעת הגשת הבקשה בתנאיו של נוהל ספציפי כלשהו, לרבות "נוהל הורה קשיש" אשר ממילא גם במסגרתו היה ניתן לה רישיון ישיבה מסוג 1/2 לשנתיים.

המסגרת הנורמטיבית

21. חוק הכניסה לישראל מסדיר את נושא מתן אשרות כניסה לישראל ורישיון שהייה בה למי שאיננו אזרח ישראל או בעל אשרת עולה או תעודת עולה. ככלל, מדיניות משרד הפנים היא כי אשרת שהייה תוענק לנתינים זרים רק לפי החוק וזאת במקרים חריגים (בג"ץ 3403/97 אנקין נ' משרד הפנים, פ"ד נא(4) 522, 525 (1997)). עם זאת, מעבר לחוראות החוק ובמסגרת שיקול הדעת שמוקנה לשר הפנים, יכול הוא ליתן היתר לשהייה בישראל על בסיס טעמים הומניטאריים מיוחדים (בג"ץ 9211/04 איבורה נ' משרד הפנים, [פורסם בבנו] (18.7.05)); לשם יישום שיקול דעת זה נקבע הליך בחינה תלת שלבי של בקשה למתן מעמד בישראל למי שאיננו עומד בנהלים הקבועים לקבל מעמד בישראל במסגרת הנוהל. "השיקולים שעומדים לפני שר הפנים או הממונה מטעמו בהחלטה למתן מעמד הומניטארי מגוונים המה. בסופו של יום עליו להחליט האם המבקש שבפניו נכלל בגדר המקרים המיוחדים והחריגים למדיניות הכללית של משרד הפנים, עד כי מוצדק להעניק לו מעמד בישראל לפני משורת הדין (בג"ץ 2828/00 קובלבסקי נ' שר הפנים, פ"ד נז(2) 21, 28). " (מתוך פסק הדין בעע"מ 471/12 מדינת ישראל נ' אנגי בוטנג, [פורסם בבנו], 8.7.12).
22. הוועדה הבינמשרדית לעניינים הומניטאריים הוקמה כוועדה מייעצת למנכ"ל רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול, בבואו לבחון בקשות למתן מעמד בישראל, שהוגשו על-ידי מבקשים אשר אינם עומדים בקריטריונים הקבועים בנהלים השונים לקבלת מעמד והיא פועלת בהתאם לנוהל 5.2.0022 "הסדרת עבודתה של הוועדה הבינמשרדית המייעצת לקביעה ומתן מעמד בישראל מטעמים הומניטאריים". כבר נפסק, כי שיקול הדעת הנתון לוועדה הבינמשרדית לעניינים הומניטאריים הנו רחב ביותר, ובית-המשפט יתערב בו אך במקרים מצומצמים וחריגים (עע"מ 7422/07 לודמילה אלכסנדרובה נ' משרד הפנים (2.7.08); עת"מ (י-ם) 29350-09-10 דשי ואחי נ' משרד הפנים (31.8.11); עת"מ (י-ם) 234/10 סאלח אבו ליל נ' 4

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

משרד הפנים (2.5.11); עת"מ (י-ם) 15878-01-11 נטליה אגלובה נ' משרד הפנים (27.4.11);
עת"מ (י-ם) 8249/08 גבריאל דג'אן נ' שר הפנים (23.10.08);

דין והכרעה

23. לענין הנפקות של פקיעת קשר הנישואין בטרם הסתיים החליך המדורג, נפסק אך לאחרונה: "מכאן, שאם פקע קשר הנישואין, בין מחמת גירושין, בין מחמת פטירתו של בן הזוג הישראלי, בין מכל סיבה אחרת, נשמט הטעם-מן החליך המדורג שסופו התאזרחות או קבלת מעמד של קבע בישראל. הכלל הוא, שבמצב דברים זה נפסק החליך ועל בן הזוג הזר לעזוב את ישראל (ראו, למשל, בג"צ 874/07 אדמונינה נ' הלשכה למנהל אוכלוסין (8.11.2011)). (עמ"מ (י-ם) 17156-02-16 בלן נ' משרד הפנים [נבו, 15.6.16]; ראו גם ברי"ם 4768/16 מיקולה נ' משרד הפנים [נבו, 16.6.16]).
- כאשר העוררת ובעלה כלל לא טרחו להגיש בקשה לסיום החליך המדורג, על אף שתלפו 4 שנים וכאשר חודשים ספורים לאחר מכן הודיעה העוררת כי נפרדו דרכיהם, אין לקבל את הטענה כי רק בגלל תקלת פרוצדורלית לא הסתיים החליך המדורג.
24. גם העובדה כי נוהל הפסקת החליך המדורג העדכני מורה כי לאחר שנמצא כי יש להעלות עניינו של מגיש הבקשה לדיון בפני הוועדה הבינמשרדית איז יש להאריך את רישיון הישיבה, אינה מלמדת כי נקודת הפתיחה של הדיון בוועדה הינה כי למבקש מגיע אותו מעמד בו אחז מכח נוהל אחר. כל אדם אשר המשיב מודיע לו כי בוטל החליך המדורג בו שהה מכת מערכת זוגית עם אזרח ישראלי ואשר מכוחו ניתן לו מעמד של תושב ארעי – בין אם בשל פטירת בין הזוג הישראלי, הפרדות בני הזוג או בשל אלימות שנקט בו הזוג – שומה עליו להבין כי משעה שהכריז המשיב על הפסקת החליך המדורג משמעות הדבר ביטול זכותו של העורר להמשיך ולהחזיק ברישיון זה. בנקודה זו עומדת לאותו אדם הזכות לערור כנגד החלטת המשיב להפסיק את החליך המדורג ומשלא עשה כן השלים עם קביעת המשיב כי איבד את זכותו להמשיך ולהחזיק ברישיון מכת החליך המדורג. משעה שמבקש אזרח זר להסדיר מעמדו במסגרת חליך הומניטרי, לא מוקנית לו זכות לקבל מעמד קלשהו בישראל, לא כל שכן את אותו מעמד בו החזיק ואשר פקע טרם החל לפעול במסלול ההומניטרי.
25. בלב המחלוקת העומדת בפני בערר זה ניצבת השאלה האם נפל פגם בהמלצת הוועדה הבינמשרדית, או בהחלטת מנכ"ל הרשות שאימץ אותה, המצדיק את התערבותו של בית דין זה. כאמור, שיקול הדעת המסור לוועדה ולמשיב בבואו להעניק מעמד מטעמים הומניטריים רחב במיוחד והביקורת השיפוטית על החלטות אלו הינה מצומצמת וצריכה להעשות בזחירות.
26. אלמלא היו כל ילדיה של העוררת חיים בישראל, ספק אם היתה מקבל מעמד כלשהו מטעמים הומניטריים אך בוודאי שלא היה מקום לתרהר אחר החלטה המעניקה לה רישיון ישיבה

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

- מסוג ב/1, זאת נוכח העובדה כי שהיית העוררת בישראל במשך 13 שנה (נכון למועד הגשת הבקשה) אין בה כשלעצמה כדי להוות טעם הומניטרי, במיוחד כאשר חמש שנים מתוכם שהתנה העוררת שלא כדין בישראל וכאשר לא נולדו ילדים משותפים מקשר הנישואין שפקע.
27. ברם, לא אלו פני הדברים. אין מחלוקת, בנסיבותיו של המקרה דנן, כי ראוי להעניק לעוררת רישיון ישיבה בישראל, בעיקר בשל היותה אם לשני ילדים אזרחי ישראל החיים בארץ ובת נוספת שגם מעמדה למעשה הוסדר. המשיב טען כי הרישיון שניתן לעוררת מאפשר לה לשהות בישראל לצד ילדיו וכי גם אם היה מחיל על העוררת את נוהל חורה קשיש היתה מתקבלת אותה החלטה.
28. לטעמי, הרציונל המרכזי שעומד בבסיס נוהל חורה קשיש מתקיים גם בעניינה של העוררת. "ביסודו של נוהל חריג זה מצויים טעמים אנושיים-משפחתיים אשר נועדו לאפשר מתן רישיונות לישיבת קבע עבור הורים קשישים לאזרחים ישראלים כן שאת שנות חייו האחרונות יוכל החורה לבלות במחיצת שארי בשרו החיים בישראל. דרישות הסף המרכזיות הקבועות בנוהל, ואשר מסתברות מתוך תכליתו, הן כי המבקש הוא אכן קשיש (בעת פניית המערערות עמד הגיל הנדרש על 60, ובעדכון מיום 23.5.2011 נקבע כי הגיל המינימאלי יעמוד על 67 לאיש ו-65 לאשה) וכי אין לו בן זוג או ילדים נוספים החיים מחוץ לישראל." (ראו עע"מ 10931/08 בושניאק נ' משרד הפנים [נבו], 14.01.13).
29. אין חולק כי בעת הגשת הבקשה לא עמדה העוררת בתנאי נוהל חורה קשיש שקובע, הן בגרסתו מיום 27.4.14 והן בגרסתו העדכנית מיום 2.9.14 כי מי שמעמדו בישראל (שניתן בשל נוהל אחר) בוטל תדחה בקשתו על הסף. לו היה מוחל נוהל חורה קשיש על העוררת אמנם גם אז היתה זכאית לקבל רישיון ישיבה מסוג ב/1 לשנתיים בלבד. ברם המשיב שכת לציון כי בתום שנתיים אלו ובהעדר מניעה, רשאית היתה העוררת לקבל רישיון של תושב ארעי. על כן, לו היתה הוועדה ממליצה כי בתום שנתיים תהיה העוררת זכאית לבקש שדורג למעמד של תושב ארעי – שאני.
30. בקשה למתן מעמד לפי נוהל חורה קשיש, שאינה עומדת בקריטריונים, יכול ותועבר אל הוועדה הבינמשרדית, אך שם תידון לפי "טעמים הומניטריים מיוחדים", ולא כזכות (וראו ענין בושניאק) וכן כי "הנוהל מבוסס על שיקולים הומניטריים, וממילא מהווה חריג למדיניות לפיה לא יוקנה מעמד לזרים. לפיכך, קביעת חריגים לחריג אותו מהווה הנול תהא נדירה, והרחבת השיקולים ההומניטריים מעבר לאלו שבבסיסו של הנוהל, תעשה במשורה" (עע"מ 1466/05 סורוקינה נ' משרד הפנים [נבו], 25.09.05).
31. עפ"י הפסיקה והשכל הישר אין מקום להעניק מעמד של חורה קשיש ע"י הוועדה הבינמשרדית כאשר המבקש לא עונה על הקריטריונים שנקבעו בנוהל, אלא אם כן הובאו טעמים מיוחדים החורגים מגדרו של נוהל חורה קשיש. והנה במקרה דנן הרציונל שהנחה את

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

הוועדה ואת מנכ"ל הרשות, להעניק לעוררת מעמד מטעמים הומניטריים, הוא אותו רצינול העומד בבסיס נוהל הורה קשיש בלא שצוינו טעמים הומניטריים מיוחדים, מעבר לעובדה כי ילדיה של העוררת חיים בישראל וגילה המבוגר של העוררת.

32. לטעמי, העוררת הצביעה על זיקות נוספות לישראל שאינן מתקיימות ב"הורה קשיש" סטנדרטי והם העובדה כי שהתה בשש השנים אחרונות עובר להגשת הבקשה כדין בישראל. מנגד, עומדת נגדה תקופה ממושכת בשנותיה הראשונות בישראל, בה שהתה שלא כדין. ברם גם ביחס לתקופה זו הובאו ראיות ע"י העוררת המהוות "נסיבות מקלות": ראשית, הטרגדיה שפקדה את בתה (העוררת 3), שהיוותה את המניע לבואה של העוררת לישראל בשנת 1999, כתוצאה ממנה הבת סובלת עד היום מאבל פתולוגי (כעולה ממכתבה של ד"ר שבכר מיום 23.2.15) וכאשר זכתה מהעוררת לתמיכה נפשית ורגשית; שנית, הטענה כי בתה השניה של העוררת (העוררת 4), היתה קורבן לסחר למטרות זנות והתדרדרה לסמים. לא למותר לציין כי המשיב לא טרח כלל לפנות אל מי מילדיה של העוררת לשם אימות או בירור נוסף של טענות העוררת ביחס אליהם ומשכך היה על הוועדה לחתייחס אל טענות אלו כנכונות ולהחליט מה המשקל הראוי ליחס להן במסגרת בחינת הבקשה.

פגמים בדיון בוועדה ובהחלטת מנכ"ל הרשות

33. אעיר כי לא מצאתי כי הדיון בוועדה היה מוטה באופן מובהק במטרה לצייר את העוררת באופן שלילי, גם אם פה ושם דומה כי ניתן דגש רב מהדרוש לספקות שעלו בפני המשיב בנוגע לכנות הקשר הזוגי בין העוררת בעלה המנוח. מנגד לא התרשמתי כי נעשה נסיון לגמד את הנסיבות הומניטריות הייחודיות בעניינה של העוררת ובני משפחתה, לרבות פטירת הנכד ממחלה והדיכאון ממנו סבלה העוררת 2 וטענות העוררת להעדר זיקה כיום למדינת מוצאה, לרבות פטירת הוריה. יחד עם זאת, כן נפל פגם ממשי בתאור הראיון שנערך לעוררת בחודש ספטמבר 2013, בו תוארה כמכורה לאלכוהול אשר בזמן הראיון עצמו נדף ממנה ריח של אלכוהול. בצדק הזדעק ב"כ העוררים נגד קביעת זו, שאין לה תיעוד ברואיון עצמו. אני גם מקבל את טענת ב"כ העוררים כי שתיית וודקה בקרב יוצאי אוזבקיסטן ושאר מדינות חבר העמים, נתפסת כחלק מהתרבות החברתית והקולינרית וזומה כי בפני הוועדה ניתן מקום לדעה קדומה שלילית כנגד תרבות זו, ודוק: מעולם לפני כן, בראיונות הרבים שעברה העוררת, לא הועלתה הטענה זו כנגד העוררת, ומכל מקום לא הובאו סימוכין לכך שהעוררת מכורה לטיפה המרה.

34. כמו כן, דווקא בהחלטת מנכ"ל הרשות מצאתי כי ניתן דגש רב מדי למשך שהייתה של העוררת שלא כדין מספר שנים וספקות שהיו בזמנו למשיב לענין הקשר הזוגי עם בעלה המנוח. כאשר שהייתה שלא כדין של העוררת הסתיימה כבר בשנת 2006 וכאשר בסופו של דבר כן הוחלט להעניק לה מעמד של א/5 במסגרת החליך המדורג בשנת 2007 ובמשך 4 שנים,

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ברי כי המשקל השלילי המיוחד לתקופת השהייה שלא כדין איבד מעוקצו במידה ורבה ואילו הספקות שעלו בנוגע לקשר הזוגי נבללו, זה מכבר לאחר 4 שנים ששבו החזיקה העוררת בא/5. מנגד, לא ניתן לאורה כל משקל לנסיבות המשפחתיות המיוחדות בעניינה של העוררת.

35. על הנימוקים הנ"ל יש לתוסף טעם נוסף, אותו ציין ב"כ העוררים, והוא השיהוי הבלתי סביר והבלתי מוצדק שנפל תחת ידי המשיב בטיפול בבקשת העוררת. אף אם חויב המשיב בהוצאות במסגרת ערר 14-2236, אין בכך כדי לפצות את העוררת על השנים האבודות בהן שהתה בישראל ללא כל אשרה, בהמתנה להכרעת המשיב. על אף שבית דין זה מקפיד שלא להחליף את שיקול הדעת הרחב המוקנה למשיב בעת מתן מעמד מטעמים הומניטריים ועל אף שבמקרה הדגיל, בו מצא ביה"ד כי נפל פגם בהליך שהתקיים בפני-הוועדה המצדיק את התערבותו, מוחזר התיק לדיון נוסף בוועדה עם הנחיות, לא יהיה זה הוגן כלפי העוררת כלל וכלל לעשות כן במקרה דגן. עוד יש להוסיף כי כיום העוררת בת למעלה מ-70 וכי מאז ניתן לעוררת רישיון הישיבה ההומניטרי מסוג ב/1, כבר חלפו 23 חודש וממילא הגיעה השעה לבחון מעמדה מחדש.

36. נוכח כל האמור לעיל הנני מורה למשיב להעניק לעוררת רישיון ישיבה מסוג א/5 בהקדם האפשרי. תוקף הרישיון יהיה לשנתיים ולאחר מכן רשאית העוררת לבקש מעמד של תושבות.

37. הערר מתקבל. המשיא יישא בהוצאות העוררים בסך 4,000 ₪.

ניתן חיוס, י"א כסלו תשע"ז, 11/12/2016 בהעדר הצדדים.

זכות ערעור על ההלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים. בשבתו כבימ"ש לעניינים מנהלים כחוך 45 יום.

אלעד אזר, דיין
בית הדין לעררים